

лѣмия му синѣ; а като се опасявалъ отъ Самуиловия зетъ Владимира, повикалъ го отъ Дукля и то подѣ клетва, че не ще му напакости, но тутакси заповѣдалъ да го умъртвятъ. Като си заздравилъ по тоя звѣрски начинъ прѣстола, Владиславъ влѣзълъ въ прѣговори съ императора и му заявилъ, че признава върховенството му; но войнственитѣ боляри, во главѣ на които стоялъ храбриятъ Ивацъ, го заставили да продължи войната и да обсади Драчъ, който билъ падналъ отново въ ржцѣтъ на византийцитѣ. Въ врѣме на тия распри Василий напрѣдвалъ къмъ Охридъ, като грабѣлъ наредъ и ослѣпявалъ плѣнниците, но Ивацъ сполучилъ да унищожи единъ неговъ отрядъ въ Битолската котловина и заставилъ съ това императора да се оттегли въ Солунъ. Българитѣ започнали да напрѣдватъ. Всичкитѣ опити на Василия да прѣвземе София, Перникъ и Струмица излѣзли несполучливи, а при това българитѣ влѣзли въ споразумѣние съ печенегитѣ за задръжно нападане на Византия. Тогава пернишкиятъ войвода Кракра събралъ голѣма войска, съединилъ се съ Иоана Владислава и всичко било приготвено да се нападне сѣверна България, но съюзътъ съ печенегитѣ билъ разстроенъ отъ грѣцкото злато.

Присъединяване на България къмъ Византия (1018 г.)—Като виждалъ, че само съ сила не ще може да покори България, Василий започналъ още отначало да си служи съ разни непростени срѣдства и обѣщания, за да си създаде между българитѣ свои привърженици. Така, още при първата обсада на София (986 г.), той привлѣклъ на своя страна нѣкои отъ родственицитѣ на Самуила, които били за това подложени на прѣслѣждане и избѣгали чакъ при хърватския кралъ Държислава. Отъ голѣмитѣ срѣдства, съ които разполагали тия бѣжанци, се вижда, че трѣбва да сж били богато подкупени отъ грѣцитѣ. А въ врѣме на послѣднитѣ борби, Василий завземалъ българскитѣ крѣпости не само съ сила, но и съ богати обѣщания, които много точно изпълнявалъ. Нѣщо повече, той раздавалъ титли и високи служби даже и на такива началници,